

برنامه ویژه به مناسبت ۱۸ تیر

رادیو ندای مقاومت

رادیوی کانون دمکراتیک پناهندگان

به تاریخ ۹ یولی ۲۰۰۸

مشت می‌کوبم بر در

پنجه می‌سایم بر پنجره‌ها

من دچار خفقانم، خفقان!

من به تنگ آمده‌ام، از همه چیز

بگذارید هواری بزنم،

آآآآآی! با شما هستم!

این درها را باز کنید!

من به دنبال فضایی می‌گردم،

لب بامی، سر کوهی، دل صحرایی

که در آنجا نفسی تازه کنم. آه!

می‌خواهم فریاد بلندی بکشم

که صدایم به شما هم برسد

من هوارم را سر خواهم داد،

چاره درد مرا باید این داد کند

از شما خفته‌ء چند،

چه کسی می‌آید با من فریاد کند؟

رنجنامه بهروز جاوید تهرانی

به نام سعادت ملت ایران و با درود به جانب‌باختگان راه آزادی

درست ۹ سال پیش در تیرماه ۱۳۷۸ من یک نوجوان ۱۹ ساله بودم که مانند همه دانشجویان دیگر، آرزویی بجز بهترین‌ها را برای وطن عزیزم و مردمانش نداشتم. دوست داشتم همه مردم دنیا ایرانی را به چشم بهترین نگاه نمایند و به حال و روزش غبطه بخورند. همه ما جوانان آرزو داشتیم آزاد باشیم و بر سرنوشت خودمان حاکم شویم و این را حق مسلم هر انسانی میدانستیم. در آن سن و سال فکر میکردم مملکتی که پدرانمان تحویلمان داده اند، با همه مشکلاتش به ما تعلق دارد و ما میتوانیم آن را بازسازی نماییم. اما در شب ۱۸ تیر همه این تصورات از بین رفت. در آن شب کوچکترین تجمع و اعتراض دوستانم در کوی دانشگاه را با گلوله، چماق، زنجیر و گاز اشک آور جواب دادند. همکلاسیهایم را از پشت بام به پائین پرتاب کردند و دوستانم را با گلوله پریپر کردند. وقتی که ما در اعتراض به این جنایت رژیم که آن را به نادرست برگزیده خود میدانستیم، دست به تظاهرات آرام زدیم، بسیجی‌ها و انصار حزب الله به وحشیانه‌ترین روشها ما را سرکوب نمودند. هنوز هم چهره معصوم دختر دانشجویی را که به ضربات چاقوی سه بسیجی بشدت مجروح شده بود، همچنین تصویر دانشجوی دیگری که چشمانش توسط بسیجی‌ها از حدقه درآمده بود، بخاطر دارم. هنوز هم شبها خواب آن زنی را میبینم که با زنجیر کتک میخورد و از صورتش خون فواره میزد. هنوز هم طعم گاز اشک آور، باتوم، مشت و لگد را خوب به خاطر دارم. زمانی که من را دستگیر کردند رکیکترین فحش‌ها را به من دادند و وقتی که اعتراض نمودم توسط ده بسیجی به مدت پانزده دقیقه به وحشیانه‌ترین شکل ممکن کتک میخوردم. طعمش را خوب به خاطر دارم..... آری ادامه سرکوب و این احکام دانشجویان و جوانان نشان دهنده ژرفای توطئه برای سرکوب جنبش دانشجویی و نگرانی حاکمیت از پیوند دانشجویان با دیگر گروه‌های اجتماعی و سیاسی بود. هنوز فریاد نیروهای انصار حزب الله و لباس شخصی‌ها از درون کوی به گومیرسد، هنوز فریادهای دختری که زیر دست و پای چماق داران ضجه میزند را می‌توان شنید، هنوز نیست کسی که بگوید چشم دانشجو را چه کسی کور کرد، هنوز کسی نگفته که چه کسی خون عزت الله ابراهیم نژاد را ریخت.

این در حالیست که حاکمیت، بجای مجازات آشوبگران از آنها حمایت می کند، و در عوض دانشجویان را سرکوب کرده به زندان می اندازد. دستگاه قضائی هم در برابر اینگونه ستمگری ها و کارهای فجیع، با بی اعتنایی و حتی به طرفداری از متجاوزان عمل می کند. وای بر حال کشوری که با داشتن عنوان جمهوری، در آنجا حریم حرمت دانشجو به وسیله اوباش مورد تجاوز قرار گیرد و چنین اعمال وحشیانه ای مایه خشنودی دستگاه حکومت گردد. باید از تاریخ درس گرفت که قیام دانشجویی ۱۸ تیر ۷۸، نقطه عطفی است در تاریخ مبارزات دانشجویی ایران و الهام بخش اعتراضات دانشجویی. دانشجویان اگر چه با سرکوب وحشیانه ای مواجه شدند، اما همچنان به تلاش های خود ادامه می دهند و همانگونه که دیدیم محمود احمدی نژاد که در آذر ماه دو سال گذشته قصد داشت با حضور در دانشگاه امیرکبیر، از دانشگاه به نفع خود بهره برداری کند، با واکنش و اعتراض دانشجویان مواجه شد. از آن تاریخ، دولت محمود احمدی نژاد سرکوب دانشجویان را با شدت بیشتری دنبال می کند و هنوز یاران دبستانی ما، بهروز جاوید تهرانی، ابوالفضل جهاندار، سعید درخزندی، یاسر گلی، صباح نصری، هدایت غزالی و دانشجویان پلی تکنیک احمدقصابان، احسان منصوری و مجید توکلی در زندان اوین هستند. در پایان، در نهمین سالروز ۱۸ تیر، این روز تاریخی را گرامی داشته و آن را تجربه ای نوین و گامی بزرگ در راستای جنبش دانشجویی ایران می دانیم. به روان پاک دیگر دانشجویان دلیری که از روز نخست ساخت دانشگاه تا ۱۶ آذر ۱۳۳۲ و از ۱۸ تیرماه ۱۳۷۸ تا به امروز در پیشاپیش ملت با خودکامگی و واپس گرایی جنگیده اند و به دانشگاه، این سنگر تسخیر ناپذیر آزادی، درود می فرستیم و خواستار برگزاری دادگاه علنی و عادلانه برای شناسایی عاملان و آمران سرکوب دانشجویان در جریان وقایع ۱۸ تیرماه تهران و ۲۰ تیرماه تبریز هستیم. رسیدگی عادلانه به پرونده کوی دانشگاه تهران و دانشگاه تبریز موجب خواهد شد تا دست های پنهان و پشت پرده وقایع تیرماه ۱۳۷۸ آشکار شود. دانشگاه های ایران، همچون همه دانشگاهها و مراکز معتبر علمی جهان، باید از استقلال کامل و آزادی آکادمیک برخوردار باشند. نیروهای انتظامی و یا شبه انتظامی جایی در دانشگاهها ندارند و باید در نظر داشت که اندیشه های سازنده تنها در محیط آزاد و آرام امکان رشد و شکوفایی می یابند. با بزرگداشت ۱۸ تیر، خواستار آزادی بیان برای دانشجویان و نشریات دانشجویی و آزادی تمامی زندانیان سیاسی می باشیم.

پایدار باد ایران و برقرار باد دموکراسی